

Rex
captivos
Principes
libertati
restituit.

perfringere posset, per meliora consilia omnes Saxoniae Principes, qui cum Magdenburgensi, Merseburgensi, Misnienſiſeſcopis adhuc in custodia servabantur, libertati reddi jubet. Bucco sive Burchardus Halberstadiensis Episcopus, quem in Ungariam deportari jusserat, & Salomoni affini Regi custodiendum tradiderat, cum secundo Danubio veheretur in exilium, mira solertia elapsus è navi, incolumis ad suos Halberstadium redijt. Et quam incredibili ille omnium gaudio exceptus, tam invisus erat ante omnes Principes Regi; sæpeq; Regis insidijs ad mortem est petitus. Vir qui heroica fortitudine hactenus pro libertate Saxoniae, & religionis integritate decertavit. Inter illud Rex in Bohemiam profectus, sollicitatum Bohemorum auxilia: & Saalfeldiam ad Thuringorum fines evocavit Ottonem Gottin- gensem, collocuturus de Saxoniam compescendâ; Episcopi ac princi- pes regni primùm Ulmæ, deinde Triburiæ 17 Calend. Novembris conveniunt; quò jam accesserat Sigehardus Patriarcha Aquileiensis. & Altmannus Pataviensis Episcopus, Pontificis legati, Rege se intra Oppenheim villam continente. Ex eo conventu denunciatum Regi, ut cum Pontifice & Ecclesia se reconciliaret, in ejusque arbitrio jus Regni relinqueret; vitam interea privatam Spiræ agendo, pessimos Regni Consiliarios, cum primisq; Episcopos à corpore Ecclesiae præ- cisos, abs se dimitteret. Dura hæc Regi erant; sed quod desertus ab omnibus, in eam necessitatem venisset, Colonienſem, Bambergem- sem, Argentoratensem, Basileensem, Spirensenſem, Loſannenſem, Citicensem, & Osnabrugensem Episcopos, ceterosque pravorum consiliorum architectos aula egredi jussit. Veritus deinde ne Augu- stæ, quò Pontifex maximus à Germaniæ & Saxoniae proceribus invi- tatus erat, coram infestissimis accusatoribus judicium subiret, prius ipse Italiam petere, & Pontifici se sistere decrevit, iterque illud mense Decembri ingressus est. Recognoscent, ex his, opinor, Saxones nostri Germanique, quam auctoritatem agnoverint majores ipsorum in Romano Pontifice, appellando toties ad Apostolicam sedem, quo impij & crudelis Regis dominatu, qui se lupum potius Saxoniae, quam Pastorem ferebat, liberari tandem possent, aliumque ex supre- ma ejus in Ecclesiam potestate subrogare.

Alij Pon-
tifici, alij
Regi ad-
hærent.
*Lesnerus in
chron. Corb.
Cleinſorg.
in chron.
MS.*

Turbato in hunc modum Imperio, non modò Episcopi cete- rique Principes, sed & Abbates ac Monachi in factiones abierunt, alijs pro Rege, alijs pro Gregorio Pontifice decertantibus; quos in- ter Corbeiensis nostri ad Visurgim; ex quorum numero etiam Ber- nardus Monachus, vir eruditus, & Scholarum in illo Cœnobio mo- derator, prolixam accuratamque adversus schismaticum Regem, omnemque illam Regis factionem apologiam conscripsit, quam Hartwico postea Magdenburgensi Archiepiscopo dedicatam, publi- ci juris fecit. Hoc studio Monachus quidam Hirsaugiensis, alijq; Pon- tificis